

Arrest

nr. 185 190 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Dir origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu in het district Madino op 15 juni 1986. U hebt er eerst gewoond in het district Dharkiinley. Rond het jaar 2007 verhuisde u naar het district Wadajir, waar u hebt gewoond in de wijk Ceel Qalow tot in 2010. In 2010 bent u naar Kenia verhuisd naar het vluchtelingenkamp Dabaabo. In 2011 keerde u terug naar Mogadishu, waar u in de wijk Ceel Qalow, district Wadajir, woonde tot aan uw vertrek. Uw vrouw en kinderen volgden u hierheen in 2013.

Tussen 2011 en uw vertrek uit Somalië werkte u er bij de constructie van het hotel Sayid en vervolgens in het hotel zelf en voor het constructiebedrijf Falax Construction Decoration And Development LTD. U

werkte er achtereenvolgens onder andere als bewaker, opzichter, operation manager, chauffeur en inkoper. In 2013 en 2014 kreeg u een aantal telefonische bedreigingen van de Al Shabaab groepering. Op 1 mei 2015 werd u op de markt in Hamar Weyne benaderd door een lid van Al Shabaab genaamd Abu Abayda. Hij vroeg u om explosieven binnen te smokkelen in het hotel. U weigerde en toen u twee politieagenten zag, wees u hen in de richting van Abu Abayda. Abu Abayda werd gedood door de politie. Hierna werd nog een bom gegooid door een ander lid van Al Shabaab. De politie heeft echter niet kunnen zien wie dit juist gedaan had. U bleef die avond in het hotel slapen. Op 2 mei 2015 werden er door AMISOM explosieven gevonden aan uw wagen. Gelukkig kon AMISOM deze onschadelijk maken. Een aantal uur later kreeg u terug een telefonische bedreiging van Al Shabaab. Later werd u nogmaals gecontacteerd door Al Shabaab en de politiediensten konden achterhalen dat het lid van Al Shabaab belde uit de omgeving van de Bakaraha markt. U kreeg hierna ook nog problemen met de clan Abgal Daud, aangezien de vermoorde man Abu Abayda lid was van deze clan. Aangezien ze u verantwoordelijk stelden voor zijn dood, wilden ze bloedwraak nemen door u te vermoorden. Leden van de clan Abgal Daud zijn voor deze reden binnengevallen bij u thuis. U was op dat moment echter in hotel Sayid. U besloot het land te verlaten. U heeft Somalië verlaten op 19 mei 2015. Op 20 mei 2015 kwam u aan in België, waar u op 21 mei 2015 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u op 5 juli 2016 kopieën voor van uw Somalische paspoort, rijbewijs, ID Card voor Sayid Hotel en ID Card voor Falax Construction Decoration And Development LTD. Op 15 juli 2016 legde u ook een kopie voor van een brief van Falax Construction Decoration And Development LTD. Op 15 september 2016 legde u kopieën voor van foto's in verband met uw tewerkstelling in hotel Sayid.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat er tijdens het incident op de markt in Hamar Weyne drie mannen begonnen schieten op de politieagent die Abu Abayda had doodgeschoten (CGVS gehoorverslag 1, p.25). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dat er maar één man een bom gooide nadat de politie Abu Abayda doodde (CGVS gehoorverslag 2, p.12). U werd hier dan ook met geconfronteerd tijdens het tweede interview, waarna u bij uw verklaringen blijft die u aflegt tijdens het tweede interview. U werd ook gevraagd waarom u tijdens het eerste interview niets vermeldde over een explosie. Hierop reageert u dat u dit wel verteld hebt tijdens het eerste interview en twee tot drie keer herhaald hebt. U suggereert ook dat de tolk tijdens het eerste interview de term bom foutief vertaalde als geweerschoten (CGVS 2, p.12). Een dergelijke vertaalfout is echter weinig waarschijnlijk en verklaart helemaal niet waarom u in het eerste gehoor verklaart dat er drie mannen waren en tijdens het tweede gehoor dat er maar één man was. Uw verklaringen hieromtrent blijven dus duidelijk tegenstrijdig.

Daarnaast legt u bevreemdende verklaringen af in verband met de naam die Abu Abayda u gaf op de markt in Hamar Weyne. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor dat Abu Abayda op de markt van Hamar Weyne de valse naam Khadar gebruikte (CGVS 1, p.24-26). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dit niet zeker meer te weten en verklaart u dat het Mohamed of Abdiaziz was. U werd er dan ook op gewezen dat u tijdens het eerste gehoor verklaard had dat zijn naam Khadar was. Hierop reageert u dat het mogelijk is dat zijn naam Mohamed Khadar was en u suggereert dat de tolk de Mohamed vergat te zeggen tijdens het eerste interview, hetgeen niet overtuigt. U werd er ook op gewezen waarom u tijdens het tweede interview dan niet de Khadar zei. U reageert hierop door te stellen dat u gestrest bent tijdens het tweede interview. U verklaart te herinneren dat het tussen Mohamed of Abdiaziz was en u legt uit dat er in Somalië samengestelde namen gebruikt worden. U werd ook de vraag gesteld waarom u tijdens het tweede interview verklaart dat het mogelijk is dat zijn naam Mohamed Khadar was, alsof u het niet zeker weet. Hierop reageert u door te stellen dat u Mohamed en Abdiaziz in uw gedachten had.

U verklaart de vorige keer gezegd te hebben dat zijn naam Mohamed Khadar was en dat dit een samengestelde naam is (CGVS 2, p.11). Dit is echter weinig waarschijnlijk aangezien dit helemaal niet

blijkt uit de verklaringen die u tijdens het eerste gehoor aflegde. U vermeldt tijdens het eerste gehoor namelijk vier keer de naam Khadar, zonder daar ook maar één keer de naam Mohamed aan toe te voegen (CGVS 1, p.24-26). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig en uw bewering tijdens het eerste gehoor Mohamed Khadar gezegd te hebben kan dan ook gezien worden als een poging deze tegenstrijdigheid te verdoezelen.

Voorts beweerde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat Al Shabaab u de eerste keren telefonisch bedreigde met de boodschap dat u moest stoppen met uw werk (CGVS 1, p.25). Later verklaarde u tijdens het tweede interview dan weer dat ze nooit gevraagd hebben aan u om te stoppen met uw werk, maar dat ze aan de telefoon al vroegen dat u explosieven moest binnen smokkelen in het hotel. U werd er dan ook op gewezen dat u tijdens het eerste interview vertelde dat Al Shabaab u aan de telefoon vroeg om te stoppen met werken en dat ze u pas later op de markt vroegen om de explosieven binnen te smokkelen. Hierop reageert u door te stellen dat Al Shabaab u nooit vroeg om te stoppen met werken. U werd tijdens het tweede interview nogmaals de vraag gesteld of Al Shabaab u via de telefoon had gevraagd om te stoppen met uw werk. Hierop antwoordt u terug dat het lid van Al Shabaab niet gevraagd heeft aan u om te stoppen met uw werk (CGVS 2, p.10-11). Uw verklaringen zijn dan ook terug duidelijk tegenstrijdig en ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is ook bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niets vermeldde over het incident op de markt waarbij het lid van Al Shabaab doodgeschoten werd (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Dit is nochtans een essentieel element in uw asielrelaas. U werd dan ook gevraagd waarom u hier niets over vermeldde bij de DVZ. U antwoordt hierop dat u niet de tijd had om erover te vertellen en dat u telkens moest stoppen en dat u op het einde meteen een andere vraag werd gesteld. U verklaart dat u wel had verteld over die man van Al Shabaab, maar niet wat er gebeurd was. U werd erop gewezen dat deze moord toch een belangrijk element is en nogmaals gevraagd waarom u het niet vermeld hebt op de DVZ. Hierop antwoordt u dat u het heel kort moest vertellen en dat ze op de DVZ zeiden dat u het uitgebreid mocht vertellen tijdens het tweede gesprek (CGVS 1, p.30-31). Toch blijft dit heel bevreemdend, zeker aangezien u ook niets vermeldt op de DVZ in verband met de vervolging door de Abgal clan die hier een gevolg van zou geweest zijn, aangezien zij bloedwraak wilden nemen voor de man die gedood was. U werd dan ook gevraagd waarom u op de DVZ niets had vermeld over het clanconflict dat u zou gehad hebben met de Abgal clan en u werd erop gewezen dat dit ook een heel belangrijk element is in uw verhaal. Hierop reageert u dat u dit wou vertellen maar dat u telkens werd gevraagd om te stoppen (CGVS 1, p.30). Toch zouden dergelijke essentiële elementen in uw asielrelaas logischerwijze niet mogen ontbreken in een korte samenvatting van uw asielmotieven, zoals dient gegeven te worden op de DVZ. Bovendien wekt het ontbreken van enige vermelding naar deze feiten op de DVZ de indruk dat u deze feiten er later bij gefantaseerd hebt, om uw asielrelaas nog kracht bij te zetten. Dit ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien legt u vage en bevreemdende verklaringen af over de telefonische bedreigingen die u zou gekregen hebben van Al Shabaab. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat Al Shabaab u 10 à 12 keer telefonisch bedreigde (CGVS 1, p.28). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal schat u dan opeens dat ze u 6, 7, 9 tot 10 keer gebeld hebben (CGVS 2, p.9). Het is tevens bevreemdend dat u verklaart dat u deze bedreigingen in het begin niet serieus nam. Er zou namelijk logischerwijze mogen verwacht worden dat iemand die een dergelijk aantal bedreigingen krijgt deze wel serieus neemt. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat de bedreigingen in 2013 minder streng waren en dat ze u pas in 2014 ernstig begonnen bedreigen (CGVS 1, p.28-29). Nochtans had u vlak daarvoor tijdens het eerste gehoor verklaart dat Al Shabaab u pas rond eind 2014 begon telefonisch te contacteren (CGVS 1, p.28). U werd daar dan ook met geconfronteerd, waarop u verklaart dat Al Shabaab in 2013 niet streng was aan de telefoon en gewoon uitlegde wie ze waren. Pas in 2014 zouden ze begonnen zijn met de echte bedreigingen. De vage, tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen die u hieromtrent aflegt blijven echter opmerkelijk en deze ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kopieën van uw Somalische paspoort, rijbewijs, ID Card voor Sayid Hotel en ID Card voor Falax Construction Decoration And Development LTD en de foto's in verband met uw tewerkstelling in hotel Sayid, bevatten allemaal informatie die niet in twijfel wordt getrokken. In verband met de brief, die opgesteld zou geweest zijn door het bedrijf Falax Construction Decoration And Development LTD en die getuigd over de veiligheidsproblemen die u zou gekend hebben, moeten enkele belangrijke opmerkingen worden gemaakt. Zo is de inhoud van deze brief heel beperkt. Er staat

eigenlijk alleen in dat u voor het bedrijf werkte en dat u uw job diende te beëindigen voor veiligheidsproblemen. De brief zegt dus helemaal niets over wat er juist zou gebeurd zijn. Bovendien kunnen ernstige twijfels geplaatst worden bij de authenticiteit van dit document. Zo staat er een spellingsfout in het document. Het Somalische woord voor reden of oorzaak is 'sababta' en in het document staat het verkeerd geschreven als 'sawabta'. De naam van het bedrijf staat daarnaast in verschillende formats en wordt op verschillende manieren geschreven in het document (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u met de verschillende schrijfwijze van de naam van het bedrijf in dit document wordt geconfronteerd tijdens het tweede interview, dan verklaart u dat de naam van het bedrijf op al deze manieren kan worden geschreven in het Somalisch (CGVS 2, p.8). Toch is het bevreemdend dat de naam in één korte brief op verschillende manieren zou geschreven worden en dit ondermijnt dan ook, samen met bovenstaande elementen, in ernstige mate de geloofwaardigheid van de authenticiteit van dit document. Bovendien kan u enkel een kopie neerleggen op het CGVS, terwijl uit de kopie blijkt dat het op 10 mei 2015 is opgesteld, toen u nog in Mogadishu was en u het document zelf lijkt ondertekend te hebben. Het is dan ook bevreemdend dat u het origineel document niet kan neerleggen op het Commissariaat-generaal. Daarenboven dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat de door u neergelegde brief van uw werkgever op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit

de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 28 november 2016 voegt verzoeker "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 november 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker herhaalt dat het chaotisch was op de markt toen het gevecht tussen Al Shabaab en de politie uitbrak. Hij volhardt dienaangaande in zijn verklaringen gedaan tijdens het tweede gehoor, namelijk dat Abu Abayda werd doodgeschoten door een politieman. Hij stelt echter dat er nog andere Al Shabaab leden aanwezig waren op de markt, waarvan één – verzoeker kon niet zien wie – een bom gooide naar de politieagenten.

Aangaande verweerdere vaststelling dat verzoeker verschillende namen heeft gegeven voor het Al Shabab lid dat hem aansprak op de markt benadrukt verzoeker dat Abu Abayda zichzelf kenbaar maakte als 'Mohamed Khadar'. Verzoeker voert aan dat dit zijn 'nickname' was en dat het de eerste keer was dat hij hem ontmoette, waardoor het "dan ook niet vreemd is dat zij zich de naam van deze person niet helemaal herinnert."

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij het "erg kort" moest houden tijdens het DVZ-gehoor. Telkens wanneer hij dieper wou ingaan op zijn asielrelaas, werd hij onderbroken en verzekerd dat hij tijdens het 'groot gehoor' voldoende tijd zou krijgen om alles uitgebreid uiteen te zetten.

Verzoeker merkt voorts op *“dat zij verschillende documenten heeft neergelegd, ter ondersteuning van haar nationaliteit, identiteit, werkzaamheden en redenen waarom zij haar land heeft moeten verlaten.”* Hij benadrukt dat hij, gezien zijn werkzaamheden in het Sayid Hotel en Farax Construction Decoration And Development LTD, *“een bijzonder interessant profiel voor Al Shabab”* had *“om explosieven binnen te smokkelen op haar werk en op die manier aanslagen te plegen.”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van *“artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980”*; *“schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* en *“schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het *“onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.”* Verzoeker haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Bovendien wordt verzoekers district Wadajir hevig getroffen door terroristisch geweld.

Verzoeker voert verder aan dat ook *“in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels”* toe.

Verzoeker beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir) wel veilig te noemen valt, quod non”*. Hij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoekers verwestering, terwijl deze elementen *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat zijn problemen, die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht, begonnen zijn nadat Al Shabaab hem trachtte te rekruteren om explosieven binnen te smokkelen en aanslagen te plegen in het Sayid Hotel.

2.4. Met het CGVS kan vastgesteld worden dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst CGVS van 18 juni 2015) verklaarde dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij *“toen [hij] in het hotel werkte, steeds bedreigd werd door leden van Al Shabaab. Maar ik geloofde dat niet. (...) Op een dag zat ik in het hotel. Mijn auto stond voor het hotel. Toen hebben Amisom en de politie die bij het parlement waren, gezien dat er een bom was geplaatst aan mijn auto. Ze hebben toen die bom weggehaald uit mijn auto. Nadat ze die bom hebben weggehaald heeft Al Shabaab mij gebeld om te vragen of ik nu wel gezien had wat ze met mij van plan waren. Ik werd toen heel angstig. Nu geloofde ik wel dat zij de mannen waren die me bedreigden. Al Shabaab heeft ook gezien dat de politie en Amisom die bom uit mijn auto hebben verwijderd. Daarom zijn ze er nu zeker van dat ik met Amisom en de politie samenwerk. Daarom vertrouwde ik het niet om daar nog langer te blijven. Zo ben ik dan gevlucht.”* (vragenlijst CGVS, punt 5).

2.5. Verzoeker vult zijn asielrelaas aan naarmate de procedure loopt. Terwijl zijn initiële verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven bij de DVZ beperkt waren tot bedreigingen door Al Shabaab om te stoppen met werken voor ongelovigen, blanken en de regering, houdt hij bij het CGVS een heel ander betoog voor waar Al Shabaab hem trachtte te rekruteren om explosieven binnen te smokkelen en een aanslag te plegen in het Sayid Hotel, een Al Shabaab lid middels verzoekers tussenkomst door de politie werd omgebracht en de Abgal clan van dit gedode Al Shabaab lid omwille hiervan uit was op bloedwraak en verzoeker wou vermoorden. Dergelijke essentiële wijzigingen tasten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas fundamenteel aan aangezien het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn rekrutering door Al Shabaab kan vergeten indien dit waarachtig was.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker het *“erg kort”* moest houden tijdens het DVZ-gehoor en telkens onderbroken werd wanneer hij dieper wou ingaan op zijn asielrelaas, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Dit klemmt te meer nu de niet vermelde elementen de kern uitmaken van verzoekers asielmotieven en dat de gepoogde rekrutering door Al Shabaab, de dood van het Al Shabaab lid en het daaropvolgend clanconflict met de Abgal de eigenlijke aanleiding vormde van zijn vlucht. Bovendien bevestigde verzoeker bij het CGVS dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting gegeven heeft van alle redenen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vertrek (gehoorverslag van het CGVS van 5 juli 2016 (hierna: CGVS-verslag 1), p. 3). Derhalve kon van verzoeker worden verwacht melding te maken van deze rekruteringspoging en de bloedwraak, hetgeen wezenlijke elementen van zijn asielrelaas uitmaken. Dit is *in casu* niet het geval, waardoor verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk omwille van deze redenen is moeten vluchten.

2.6. Bovendien legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over zijn asielrelaas in de opeenvolgende interviews bij het CGVS. Zo stelt verzoeker tijdens het eerste CGVS-verhoor dat in de telefonische bedreigingen enkel gezegd werd dat hij moest stoppen met werken en dat hem pas op de markt, tijdens zijn ontmoeting met Khadar, alias Abu Abayda, werd bevolen met Al Shabaab samen te werken (CGVS-verslag 1, p. 25). Tijdens het tweede gehoor verklaarde verzoeker aangaande de telefonische contacten met Al Shabaab echter *“Dus in het begin van 2015 zijn ze me meer en meer beginnen bellen. Hij vertelde me dat ik die man ben, mijn naam is dat. En ik doe die functie in Shabaab*

ne ik wil dat u die job voor ons doet.” (gehoorverslag van het CGVS van 9 september 2016 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 8) en *“Ze vroegen me om binnen te brengen materiaal binnen de plaats. (...) Ze vroegen me alleen dat de opdracht die ik zou doen zal me geen problemen opleveren. Dat ik enkel materiaal binnen moest smokkelen. Maar ze zeiden niet welk soort materiaal.”* (CGVS-verslag 2, p. 10). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken tonen verder aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.7. Voorts verklaarde verzoeker tijdens het eerste CGVS-gehoor dat drie mannen de politieagent beschoten op de markt, nadat deze Abu Abayda had doodgeschoten (CGVS-verslag 1, p.25), terwijl verzoeker tijdens het tweede gehoor stelde *“Dat is wanneer de politieagent hem neerschoot en dode. Daarna renden mensen weg. Een andere mens gooide een bom maar ik zag die mens niet.”* (CGVS-verslag 2, p.12). Dat de politieagent werd beschoten door drie mannen is onverzoenbaar met verzoekers verklaring dat één man een bom gooide, te meer gezien een bom een explosie met zich meebrengt die niet op één persoon is gericht maar de hele markt en dit aldus niet te verwarren valt met geweerschoten. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen volhardde verzoeker dat *“niemand heeft iemand anders geschoten dan de politieagent. (...) Alleen één persoon gooide een bom in de lucht en niemand zag die persoon.”* (CGVS-verslag 2, p. 12). Verzoeker trachtte dit te verklaren *“Ik heb het twee tot drie keer herhaalt. Het is mogelijk dat de persoon die vertaalde de term bom niet verstond en vertaalde naar geweerschoten?”* (CGVS-verslag 2, p. 12). Dergelijke uitleg kan echter niet overtuigen nu niet kan ingezien worden waarom de tolk uit eigen beweging verzoekers relaas fundamenteel zou wijzigen van één man die een bom in de lucht gooit, naar drie mannen die de politieagent beschieten. Waar het verzoekschrift stelt dat het erg chaotisch was op de markt en dat verzoeker volhardt dat één persoon een bom gooide, is dit de loutere bevestiging van één van de versies. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.8. Aangaande de identiteit van de man die verzoeker benaderde op de markt, verklaarde verzoeker eerst, *“Hij zei tegen mij ik ben Khadar. Ik ken u heel goed. En Al Shabaab noemt mij Abu Abayda en ik ben echt van Al Shabaab.”* (CGVS-verslag 1, p. 25). Tijdens het tweede CGVS-verhoor gaf verzoeker echter aan *“Op dat moment denk ik dat zijn naam Mohamed of Abdiaziz was. Daar ben ik niet zeker van. Maar op het einde de autoriteiten zeiden dat hij gekend was als Abu Cubeyda. De eerste naam die hij me zei.”* (CGVS-verslag 2, p.11). Gevraagd waarom verzoeker vorig gehoor dan verklaarde dat zijn naam Khadar was, stelde hij dat hij *“vorige keer Mohamed khadar [zei]. Dat is een samengestelde naam”* (CGVS-verslag 2, p.11). Verzoekers uitleg doet vaststellen dat hij zijn relaas aanpast naarmate wordt doorgevraagd en geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden. Waar het verzoekschrift volhardt dat zijn naam Mohamed Khadar is, betreft dit een blote bewering welke geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

2.9. De door verzoeker neergelegde documenten *“ter ondersteuning van [zijn] nationaliteit, identiteit en werkzaamheden en redenen waarom [hij zijn] land heeft moeten verlaten”*, die in het verzoekschrift worden herhaald, kunnen bovenvermelde vaststellingen niet wijzigen. Verzoekers identiteit, nationaliteit worden immers niet betwist. Inzake verzoekers werkzaamheden is mogelijk dat verzoeker tewerkgesteld werd bij Falax Construction Decoration and Development LTD en deelnam aan de bouw van het hotel Sayi, doch verzoeker toont niet aan dat dit aannemersbedrijf ook eigenaar en uitbater was van het hotel. De foto's die werden neergelegd zijn geen sluitend bewijs van verzoekers tewerkstelling in hotel Sayid, ook al wordt dit door de CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Hoe dan ook zoals de bestreden beslissing terecht stelt is de inhoud van deze brief heel beperkt en preciseert niet welke de veiligheidsproblemen zijn. Verzoeker heeft evenmin geen verklaring voor de vormelijke gebreken die de bestreden beslissing terecht aanhaalt. Voorts betreft dit stuk een fotokopie waaraan de Raad geen geloof hecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.10. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich immers tot het herhalen van het asielaanvraag en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het

formuleren van bonte beweringen, het geven van een algemene uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.14. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale.

Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen

diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4).

Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat

verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.23. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.24. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slopen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd.*

Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."

2.25. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", " Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016", "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016" , "Artikel van "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "*municipal government*" gebouw en de aanval door Al-Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*" van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.26. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen "*er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Wadajir)*" wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is of kan verschillen. Verzoeker beweegt zich naar eigen zeggen doorheen de stad, gezien hij onder meer als chauffeur werkte voor de klanten van het hotel en sinds 2013 tot zijn vertrek in 2015 boodschappen deed voor het hotel. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van anderhalf jaar, verzoeker vervreemden zijn van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij "*behoorlijk verwesterd is*" laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK